

Fővárosi Ítéltábla

13.Gf.40.179/2007/7.

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a Luther, Fest és Kajli Ügyvédi Iroda (1132 Budapest, Váci út 22-24. szám, ügyintéző: dr. Krisch Imre ügyvéd) által képviselt felperesnek a Dr. Riesz Tamás Ügyvédi Iroda (1055 Budapest, Balaton u. 22-24. szám, ügyintéző: dr. Riesz Tamás és dr. Polgár Csaba ügyvédek) által képviselt alperes ellen megbízási díj megfizetése iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2007. január 23-án kelt 6.G.40.973/2002/74. számú ítélete ellen a felperes részéről 79. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 360.000 (Háromszázhatvanezer) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás:

Az elsőfokú bíróság által megállapított - és a Fővárosi Ítéltábla által az alábbiakban pontosított - tényállás lényege szerint az alperes jogelődjét, az A.... Kft.-t a cégbíróság 1995. június 20-án jegyezte be a cégjegyzékbe, amelynek S. J. 1992. április 1-től, dr. P. F. 2000. július 3-tól önálló képviselőre jogosult ügyvezetői voltak a cég jogutódlással történt megszűnéséig, 2000. szeptember 29-i törléséig. Az A.... Kft.-ben a társaság irányítását biztosító 94, 74 % befolyással 1998. július 16. és 2000. április 3. között S. J., utána 2000. április 3. és 2000. május 26. között a V. B. Ltd. rendelkezett. Az A.... Kft. jogutódja átalakulás folytán a V. H. Rt. alperes lett.

A felperes nevében S. A. 1999. június 16-án levelet írt az A.... Kft.-hez és S. J.-hez, amelyben a korábbi találkozásukra és beszélgetésükre utalva kijelentette, hogy egy ideje már dolgozik azon, hogy a televíziózás iránt érdeklődő új befektetőket szerezzen. Ezért mellékelte - a levél megfogalmazása szerint - „egy egyszerű díjmegállapodást” annak figyelembevételével, hogy a közöltek szerint a címzett „részvényeinek 51 %-ára keres 150.000.000 magyar forintért befektetőt”. Közölte, hogy a megállapodás aláírását és elfogadását követően átírja a neki átadott anyag egy részét angolra, és ismét találkozni kíván a címzettel, továbbá kapcsolatba lép a reménybeli befektető csoportokkal.

S. A. 1999. június 17-i hatállyal történő létrejöttre utalással „Szolgáltatási keretszerződés” tervezetet küldött faxon S. J.-nek. A szerződést az A.... Kft. (Budapest) részéről S. J., a felperes részéről S. A. írták alá. A peres eljárásban csatolt szerződésen S. A. aláírása eredeti, S. J. aláírása azonban csak másolati. S. J. 1999. július 14-én faxolt vissza egy általa aláírt megállapodást, amely 2 oldalas volt.

A felperes által csatolt „Szolgáltatási keretszerződés” szerint

- a szolgáltatást igénybevevő szerződő fél az A.... Kft., a szolgáltatást nyújtó S. B. Ltd. (továbbiakban: SB),

- az SB szolgáltatása az A....-t megvásárló vagy vele vegyes vállalati megállapodásra lépő stratégiai vagy intézményes befektető meghatározása,
- a szerződés akkor szűnik meg, ha az SB a szerződésben kért szolgáltatásokat ellátta,
- ez az írásba foglalt megállapodás a felek teljes megállapodása, nem létezik más szóbeli vagy írásbeli ígéret vagy feltétel, és a szerződés bármely rendelkezésének érvénytelensége nem érinti az egyéb rendelkezés érvényességét,
- a szerződés csak azon potenciális üzletfelekre vonatkozik, akiket az SB hoz,
- az A....Kft.-nek jogában áll, hogy részvényeinek eladására egyedül keressen potenciális üzletfeleket és velük tárgyaljon,
- a megbízási díj mértéke attól függően változik, hogy a társaságon belüli 51 %-os részesedés milyen ellenérték fejében kerül értékesítésre.

A „Szolgáltatási keretszerződés” tervezet angol nyelven készült „General Contract For Services” címmel, amit S. J. aláírt és faxon megküldte felperes képviselőjének, S. A.-nak.

A felek között vita támadt arra vonatkozóan, hogy S. J. a felperes által megszövegezett iratot írta-e alá, vagy azon az aláírást megelőzően módosításokat hajtott végre.

S. J. előadása szerint egy módosított, szövegezésében változtatott szerződést küldött meg a felperesnek 1999. július 14-én, akitől azt aláírva nem kapta vissza, ezért úgy tekintette, hogy közöttük nem jött létre szerződés.

Az A.... Kft.-ben lévő részesedés értékesítése és más befektetések ügyében S. A. elektronikus levelezést folytatott T. N.-al, a ... Kereskedelmi Kamara elnökével, valamint J. S.-el, Y. (H. K.) M.-el és P. R.-el, és velük telefonon is tárgyalt. A tárgyalások idején H. K. M., J. S. és P. R. menedzsergyakornok volt a ...országban székhellyel rendelkező M.-nél (a továbbiakban: M.-nél). Az M. csoportban az A.... Kft. adásvételére vonatkozóan a döntés meghozatala az igazgatótanács feladata

volt ebben az időben. H. H. A. javaslatára döntött az igazgatótanács, aki a V. B. Ltd. vezérigazgatója volt. H. H. A. dr. P. F. és a német R. M. közreműködésével lépett kapcsolatba S. J.-el. A felperes, illetve S. A. és H. H. A. között semmilyen tárgyalás nem volt, ők személyesen sem találkoztak.

R. M., dr. P. F., H. H. A. és S. J. között lezajlott tárgyalások, illetve előkészítés eredményeképpen a V. B. Ltd. közvetlen irányítást biztosító befolyást szerzett az A.... Kft.-ben, majd az M. szerezte meg a V. B. Ltd. 95 %-os üzletrészt és ezzel a közvetlen irányítást biztosító befolyást. Az A.... Kft. taggyűlése zártkörű részvénytársasággá történő alakulását határozta el és a jogutód alperes alapító okiratát ennek megfelelően elfogadták, majd az alperes 2000. szeptember 29-én bejegyzésre került a cégjegyzékbe.

A felperes jogi képviselője útján 2000. november 28-án összegszerű megjelölés nélkül felszólította az alperes vezérigazgatóját, dr. P. F.-et, hogy az 1999. június 17-én létrejött megbízási szerződés alapján a megbízási díjat fizesse meg.

A felperesi felszólításra az alperes képviseletében dr. P. F. 2000. december 4-én kelt levelében nyilatkozott, amelyben a követelést elutasította.

A Chadbourne & Park LLP Ügyvédi Iroda S. A. felkérése alapján magyarországi polgári bírósági eljárásban történő felhasználás céljából jogvéleményt adott, amelyben tényként megállapította, hogy a S. B. Ltd. 1989. augusztus 18-án határozatlan időre létesített d.-i társaság, amelynek alapító okiratát 2000. március 1-jén semmisnek nyilvánították, majd 2000. július 7-én benyújtották D. Állam államtitkárához a társaság alapító okirata megújításáról és egyben létesítéséről szóló 2000. július 6-án kelt okiratot, amelynek értelmében a társaság alapító okiratát ismét érvénybe léptették, és az alapító okirat helyreállítása 2000. február 29-ével lett hatályos. A jogvélemény rögzíti, hogy 2003. augusztus 27-én a társaság D. Államban rendezett helyzetű, a szerződései, amelyeket megkötött, ugyanúgy hatályosak és érvényesek, mintha az alapító okirat soha nem lett volna hatálytalan.

A felperes a kereseti kérelmében az alperes kötelezését kérte a megbízási díj, és annak 2000. június 22-től 2000. december 31-ig évi 12 %, 2001. január 1-től a kifizetés napjáig járó évi 11 % késedelmi kamata, valamint a perköltség megfizetésére, azonban a megbízási díj összegét nem jelölte meg. Kérte az üzletrész adásvételi szerződés másolatának beszerzését az alperestől a megbízási díj mértékének meghatározása érdekében. Előadta, hogy a szerződő felek szóban megállapodtak a szerződés feltételeiről, majd a felperes azt írásba foglalta és fax útján megküldte S. J.-nek, aki azt aláírás után faxon visszaküldte, és azt a felperes szintén aláírta, így a megbízási szerződés létrejött.

A felperes kijelentette, hogy a megbízási szerződés alapján járt el, tárgyalásokat folytatott és a közvetítői tevékenysége eredményeképpen jött létre az üzletrész adásvételi szerződés, amellyel a svéd M. csoporthoz tartozó V. B. Ltd. 95. %-os közvetlen irányítást biztosító befolyást szerzett az A.... Kft.-ben, majd az újabb adásvételi szerződéssel 2000 július 27-i hatállyal az M.-t szerezte meg a V. B. Ltd. 95 %-os üzletrészt és a közvetlen irányítást biztosító befolyást.

A felperes előadta, hogy az M. csoporthoz tartozó V. B. Ltd. és az alperes jogelődje közötti üzletrész adásvételi szerződés létrejöttével a megbízási szerződés szerinti kötelezettségét a felperes teljesítette, így ellenszolgáltatásra jogosult, amely 2000. június 22-én, az üzletrész átruházás időpontjában vált esedékessé. A megbízási szerződés létrejöttével összefüggésben az előadását annyiban módosította, hogy a tervezetet 1999. június 14-én faxon küldte el S. J.-nek, aki azt 1999. július 14-én faxon küldte vissza a felperes részére, így a Ptk. 213. § (1) bekezdése értelmében a felek között ekkor jött létre a szerződés. Kijelentette, hogy az ajánlatot az alperes változatlan tartalommal fogadta el. Elismerte, hogy a szerződést a felperes már nem küldte vissza, mert álláspontja szerint annak felperes részéről történő aláírása elegendő volt a szerződés létrejöttéhez. Vitatta, hogy S. J. a szerződés módosított szövegét küldte volna vissza.

A felperes a közvetítői tevékenység kapcsán arra hivatkozott, hogy 1999. végén találkozót szervezett a B-i K. Szállodában, amelyen részt vett S. J., továbbá P. R., a V. B. Ltd. projekt menedzsere, és a felperes itt mutatta be egymásnak a később szerződő felek képviselőit. Csatolta a General Contract For Services megbízási megállapodást, az elektronikus levelezés tartalmát, a felszólító levelet, illetve a dr. P. F. által arra adott választ, továbbá a Chadbourne & Park LLP Ügyvédi Iroda által 2003. augusztus 27-i keltezéssel adott jogvéleményt. A felperes arra is hivatkozott, hogy az ORTT akkori vezetőjével is tárgyalt.

A felperes a kereseti kérelem jogalapjaként a Ptk. 478. (1) bekezdését jelölte meg, a szerződés létrejötte tekintetében a Ptk. 211. § (2) bekezdésére és a Ptk. 213. § (1) bekezdésére hivatkozott.

Az alperes az ellenkérelmében a kereset elutasítását és a felperes perköltségben történő marasztalását kérte. Vitatta, hogy a felek között létrejött volna megbízási szerződés. Kijelentette, hogy szóbeli megállapodás nem jött létre, csak az együttműködésről tárgyaltak. Előadta, hogy S. J. kézhez vett egy aláírás nélküli megállapodás tervezetet, majd az aláírta és elküldte a felperesnek, de azzal, hogy az első oldalon a tervezet módosítása szükséges. Kérte, hogy azt a felperes aláírva juttassa vissza részére, azonban ez nem történt meg, így a megállapodás nem jött létre. A változtatás indokát abban jelölte meg, hogy az alperes képviselőjében eljáró S. J. a készpénzben járó megbízási díj mértékét magasnak találta és a részesedésszerzés módjával sem értett egyet. Álláspontja szerint a felek közötti egyetértés hiányában a szerződés nem jött létre. Hivatkozott arra is, hogy S. J. ügyvezető nem volt feljogosítva az A.... Kft. törzstőkéjét megtestesítő üzletrészeinek átruházásával kapcsolatban érvényes jognyilatkozat megtételére, mert az a tagokat illeti meg, így a szerződés esetleges létrejötte esetén is a szerződés jogszabályba ütközik és ezért semmis. Hivatkozott arra is, hogy a megbízási szerződés állítólagos létrejöttének időpontjában a felperes jogképessége is kétséges, mivel annak igazolására egy felperes által megbízott ügyvédi iroda véleménye szolgált. Vitatta az elektronikus levelezés valódiságát is. Kétségbe vonta, hogy a felperes

tevékenykedett volna az alperes megbízásából, és a saját előadása szerinti kötelezettségének, a befektető felkutatásának és közvetítésének eleget tett volna. Véleménye szerint az 1999. június 16-i ajánlat és az 1999. július 14-i elfogadás a Ptk. 211. §-ára figyelemmel jóval az ajánlati kötöttségi időn túl érkezettnek tekintendő. Hangsúlyozta, hogy a felek között nem volt megállapodás az ellenszolgáltatás vonatkozásában, a fax tényleges küldése sem bizonyított, és az iratban vállalt feladatok teljesítése is vitatott. Előadta, hogy a valóságban dr. P. F. volt az, aki az üzletrész adásvételi szerződést aláíró feleket kiközvetítette egymásnak, így az ő közvetítésének eredményeképpen jött létre az üzletrész adásvételi szerződés 2000 március 31-én. Tehát dr. P. F. volt az, aki felkutatta a befektetőt, aki részt vett a felek tárgyalásaiban és a megbízás teljesítéséért ellenszolgáltatásban részesült. Utalt arra, hogy a felperes által csatolt szerződés 7. pontja kifejezetten tartalmazta, hogy az alperesi jogelőd nem kizárólagosan a felperessel kötött megállapodást és bármely harmadik személyen keresztül vagy saját maga által is kereshetett befektetőket. Dr. P. F. közvetítői tevékenysége járt eredménnyel, ezért ő megkapta a megbízási díjat. Kérte S. J. és dr. P. F. meghallgatását.

Az elsőfokú bíróság közvetlenül és megkeresett bíróság útján tanúbizonyítást fogatosított, és a bizonyítási eljárás eredményeként a 2007. január 23-án kelt 6.G.40.973/2002/74. számú ítéletével felperes keresetét elutasította és kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 912.530 forint perköltséget.

Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolása szerint a felperes hitelt érdemlően igazolta, hogy a felperes személyes joga alapján irányadó jogszabályok lehetővé tették a felfüggesztett működésének visszamenőleges hatállyal történő újrakezdését, így a felperes jogi személyisége a kereseti követelésének alapjául megjelölt megbízási szerződés időpontjától folyamatos. Az elsőfokú bíróság a Ptk. 474. § (1) bekezdésére, a 216. § (1) bekezdésére és a 217. § (2) bekezdésére alapítottnan azt rögzítette, hogy a felperes állítása szerint a felek között a megbízási

szerződés létrejött a szerződő felek szóbeli megállapodásával, amit a felperes utána írásba foglalt. A felperes azonban a szóbeli szerződés létrejöttére vonatkozóan bizonyítékot nem terjesztett elő, és meg sem jelölte, hogy miben állt volna a szóbeli szerződés tartalma. Ezért az elsőfokú bíróság a felperesnek a szóbeli szerződés létrejöttére vonatkozó állítását nem fogadta el valóságnak. Emellett az állapította meg, hogy mindkét fél ragaszkodott a szerződés írásbeli alakban történő megkötéséhez, tehát a felek között megállapodás jött létre arra nézve, hogy egymással írásban kívánnak szerződést kötni. Az elsőfokú bíróság a Ptk. 211. § (1) bekezdésére és 214. § (1) bekezdésére utalással megállapította, hogy a felperes által az alperesnek küldött, aláírás nélküli irat nem tekinthető szerződési nyilatkozatnak, mivel arról hiányzott a törvényes képviselő aláírása, tehát az nem minősült a felperestől származó nyilatkozatnak, hanem csupán szövegtervezetnek. A per folyamán a felperes maga sem vitatta, hogy az alperes részére általa küldött szöveg nem tartalmazta a felperes képviselőjének az aláírását. Az elsőfokú eljárásban S. J. tanúvallomása szerint ő a felperestől érkezett irat második pontján változtatásokat eszközölt a visszaküldést megelőzően, amely állítást a felperes kétségbe vonta. Ezeket az ellentétes tartalmú nyilatkozatokat az elsőfokú bíróság úgy értékelte, hogy nem bizonyított az a felperesi előadás, hogy az alperes az aláírásával ellátva változatlan formában faxolta volna vissza a felperestől kapott szerződés-tervezetet. Tény az, hogy az alperes kétoldalas ajánlatot küldött a felperesnek és a második oldalon nincs javítás, amiből nem következik, hogy akkor az első oldalon sincs javítás, így a felperes nem bizonyította az alperes állításának az ellenkezőjét, és az eltérő tartalmú alperesi ajánlat felperes részéről történő visszaküldése sem történt meg. Az elsőfokú bíróság arra a meggyőződésre jutott, hogy a felek között megbízási szerződés nem jött létre írásba foglalás hiányában, azért a szerződésszegésre alapított keresetet elutasította. Ezen kívül az elsőfokú bíróság egyértelműen bizonyítottnak látta, hogy a felperes által állított tevékenységet a vevő számára nem a felperes, hanem más végezte el. A tevékenység egyébként nem csak a szerződő felek megismertetését, hanem az ügylet olyan tartalommal való megtöltését is magába foglalta, amely mindkét fél érdekét kielégítette, ami az M. számára országos lefedettségű csatornát

eredményezett. Dr. P. F. tanúvallomása közvetett módon cáfolta felperesi ügyvezetőnek az ORTT vezetőjével folytatott tárgyalásaira vonatkozó előadásait.

Az elsőfokú bíróság a perköltségre vonatkozó rendelkezését a Pp. 78. § (1) bekezdésére és a 32/2003. IM rendelet 5. § (1) bekezdésére alapította.

Az ítélet ellen a felperes fellebbezett, elsődlegesen annak megváltoztatásával az alperes kereseti kérelemnek megfelelő marasztalását és az alperes perköltségben történő marasztalását kérte, másodlagosan pedig közbenső ítélettel annak megállapítását, hogy a felek között érvényesen létrejött a megbízási szerződés. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság lényegében megállapította a megbízási szerződés létrejöttét, és a megbízási szerződés teljesítése körében folytatott le tanúbizonyítást az Egyesült Királyság bírósága előtt megkeresett bíróság útján. Hivatkozott arra is, hogy kétségtelenül az alperes fax számáról történt 1999. július 14-én annak a faxdokumentumnak az elküldése, amely a birtokában van, amelynek másolatát az iratokhoz csatolta, és az nem tartalmazza az alperes által állítólagosan rávezetett kiegészítéseket. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat életszerűtlenül értékelte, ugyanis amennyiben az írásbeli szerződés nem jött létre, akkor is megállapítható, hogy az alperes tudomásul vette a felperes ügynöki tevékenységeit és egyeztetéseit, ennek következtében pedig a Ptk. 217. § (2) bekezdése alapján a felek között a szerződés létrejött. A felperes a fellebbezésében hivatkozott arra, hogy S. J. tanúvallomásából megállapíthatóan a felperes eljárta a tárgybeli ügyben, a felperesnek befektetőt kellett volna keresnie az alperes számára. Állította, hogy a felperes saját közvetítői tevékenysége eredményeképpen teremődött kapcsolat az M. befektetőcsoport és alperes jogelődje között. Véleménye szerint dr. P. F. a befektető oldaláról jelentkezett, azonban az alperes a felperest bízta meg. Álláspontja szerint az, hogy a befektető milyen tevékenységet végzett, illetve kit bízott meg a további megállapodásokkal, a per eldöntése szempontjából irreleváns.

Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását és felperes perköltségben való marasztatását kérte lényegében az általa más korábban előadottak megismétlése mellett.

A fellebbezés megalapozatlan.

A Ptk. 474. § (1) bekezdésének meghatározása szerint a megbízási szerződés alapján a megbízott köteles a rábízott ügyet ellátni.

A Ptk. 216. § (1) bekezdése szerint szerződést jogszabály ellenkező rendelkezése hiányában akár szóban, akár írásban lehet kötni. A szerződési akaratot ráutaló magatartással is kifejezésre lehet juttatni.

A Ptk. 217. § (1) bekezdése szerint jogszabály a szerződésre meghatározott alakot szabhat. Az alakiság megsértésével kötött szerződés - ha jogszabály másképp nem rendelkezik - semmis. A (2) bekezdés értelmében a felek által kikötött alak csak akkor feltétele a szerződés érvényességének, ha kifejezetten ebben állapodtak meg. Ilyen esetben a teljesítésnek vagy egy részének elfogadásával a szerződés akkor is érvényessé válik, ha az alakiságot mellőzték.

Az elsőfokú bíróság a fenti jogszabályok alapján helytállóan értékelte, hogy a felek a szóban elhangzott szándékaik és céljaik meghatározását követően írásban kívántak egymással szerződést kötni. A szerződéses ajánlattételt általában olyan tárgyalások előzik meg, amelyekben a felek egyeztetik a megkötni kívánt szerződés feltételeire és tartalmára vonatkozó álláspontjukat.

A felperes által hivatkozott „General Contract For Services” általános „Szolgáltatási keretszerződés” értelmében a szerződés tartalmát a felperesi oldalról stratégiai vagy intézményi befektető meghatározása jelentette az A.... Kft.-ben, részletesebb meghatározást a felperesi szolgáltatási kötelezettség tekintetében a szerződés nem tartalmaz. Ugyanakkor a szerződés rögzíti, hogy a felperestől függetlenül az alperes

külön is kereshet és találhat befektetőt. Az elsőfokú bíróság azt állapította meg, hogy a felek között sem szóbeli, sem írott megbízási szerződés joghatályosan nem jött létre. A felperes a faxon történő szerződéskötést - az általa leírt módon - nem tudta kétséget kizáróan bizonyítani.

A felperes által csatolt „General Contract For Services” tartalma, illetve az alperes által állított módosított ajánlat tartalma nemcsak ellentmondásos, hanem homályos is. Nem állapítható meg azokból ugyanis pontosan, hogy a felperesnek a megbízási díj ellenében pontosan mit kell tennie, miben áll a felperes szolgáltatása és mikor tekintendő a felperes szolgáltatása teljesítettnek. Kétségtelen tény, hogy a felperes különböző személyekkel - különböző befektetésekkel kapcsolatosan - felvette a kapcsolatot (e-maileket küldött és fogadott, illetve személyesen találkozott különböző, a későbbi befektetőnél döntési pozícióban nem lévő személyekkel), azonban - mint ahogyan erre az elsőfokú bíróság helytállóan utalt - a felperes által állított tevékenységet a vevő számára más végezte el.

Ebben a körben a Fővárosi Ítéltábla kiemelten hivatkozik arra, hogy a megkeresett bíróság útján meghallgatott H. H. A. és H. K. M. tanúvallomása, valamint dr. P. F. tanúvallomása egybehangzó abban, hogy a későbbi befektetővel történő kapcsolatfelvétel, illetve a befektetéssel kapcsolatos tárgyalások előkészítése, lebonyolítása körében az érdemi, tényleges tevékenységet nem a felperes végezte. Így amennyiben a megbízási szerződés létrejött a Ptk. 216. § (1) bekezdése és a Ptk. 217. § (2) bekezdése alapján megállapítható lenne, a felperes még akkor sem tarthatna igényt a megbízási díjra. A felperes kizárólagosságot nem kapott, az pedig egyértelmű, hogy a befektetéssel kapcsolatos szerződés nem a felperes, hanem döntő módon más közvetítő tevékenységének eredménye. A felperes a befektető döntési jogosultsággal bíró képviselőivel nem tárgyalt, a szerződésről is csupán utólag szerzett tudomást. A felperes nem tudta igazolni az összefüggést a saját közvetítői tevékenysége és a befektetéssel kapcsolatos megállapodás létrejötté között. Egyértelműen igazolást nyert, hogy más közreműködő, más személy

közvetítői tevékenysége vezetett a célként megfogalmazott szerződéskötéshez, aki ezért díjazásban is részesült.

Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta a fentebb részletezett indokokásbeli módosításokkal.

A Fővárosi Ítéltábla a Pp. 78. § (1) bekezdése és 239. §-a alapján kötelezte a sikertelenül fellebbező felperest az alperes részére másodfokú perköltség megfizetésére, amely a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (5) bekezdése alapján megállapított, az általános forgalmi adót is magába foglaló ügyvédi munkadíjból áll.

A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezést a Pp. 256/A. § (1) bekezdésének f) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

Budapest, 2007. október 15.

. Koday Zsuzsanna sk.
a tanács elnöke

. Molnár József sk.
sk.
előadó bíró

Tamáné dr. Nagy Erzsébet

bíró

A kiadmány hitelül:
bírószági tisztviselő